

PA DEJAS CEĻU

NR. 34
APRĪLIS
1977

PA DEJAS CEĻI izdod Austrālijas latviešu tautas deju kopas (A.L.T.D.K.)

#

Redaktors Juris Ruņģis
Sekretārs Jānis Dūšelis
Saimnieciskās daļas vadītājs Pēters Pincers
Redakcijas locekļi Andris Kariks,
Anna Majoriņa, Anita Misiņa, Kārlis Paegle, Valda Sikšņa, Lauma Treimane, Andrejs Upenieks, Sane Upeniece

#

Vākus zīmējis Jānis Svilāns.

#

Šis numurs iespiests 500 eksemplāros.

#

Materiālus nākošam numuram jāiesūta redakcijai pirms 1977. gada. 16. maija.

#

Viena gada abonements (6 numuru) maksā: \$A5.00 Austrālija, un arzemes pa leno pastu: \$A10.00 arzemes pa gaisa pastu.

#

Sludinājumi maksā:
1 lapaspuse - \$A40.00,
½ lapaspuse - \$A15.00,
¼ lapaspuse - \$A 5.00.

Issludinājumi (Classifieds) \$A0.25 par rindu (3", 75mm platu).

#

Iepriekšējie numuri līdz nr. 32 - \$A0.50 katrs; no nr. 33 - \$A1.00 katrs.

#

Naudas pārvedumi un čeki izrakstāmi Austrālijas dolāros uz ALTDK vārdu.

#

Redakcijas adrese:

21 Margaret Street,
ROSEVILLE, NSW 2069
Australia

#

PA DEJAS CEĻU ir savā sestā gadā. No sākuma mēģināju piesaistīt cik iespējams arī citu zemju latviešu tautas deju ekspertus. Ieverojamākie panākumi bija Jāņa Kūļa un, pirms viņas naves, Veras Rullīņas raksti. Visus šos gadus esam arī piesūtījuši brīveksemplārus Latviešu tautas deju apvienībai (Amērikā). Ar pagājušo žurnālu mēģinājām atkal paplašināt rakstītāju un lasītāju skaitu izsūtot vairākus brīveksemplārus. Šinī sakarā saņēmu atbildi no LTDA priekšnieces Lidijas Zariņas. Viņa raksta:

"Jūsu žurnāls Pa dejas ceļu ir vienreizēji apsveicams pasākums. Piekrītu, ka šeit ir tā vieta, kur pārrunāt un debatēt par latviešu tautas dejām, dejošanu un vispārējo tautas deju kustību un tās problēmām. Ir ļoti no svara, ka šāda veida žurnāls ir labas kvalitātes kā saturā, tā paskatā, jo tā tomēr ir mūsu paliekošā vēsture. Tā ir tā viela ar ko mūs novērtēs nākotnē. Tas ir tas paliekošais atzinums.

"LTDA vadībai ir padomā paplašinātā veidā izdot žurnālu līdzīgu Jūsu PDC publikācijai Amērikas kontinentā. Rakstu un korespodences izmaiņas un papildinājumi būs vajadzīgi un bezgala liela sadarbība un saprašanās. Paredzu, ka varētu būt maza konkurence, bet tā ir laba un noderīga lieta savas normas aplokā. Pirmais tāds izdevums ir iecerēts šoruden, bet otrais, daudz plašākā mērogā būs 1978. g. Bostonas Dziesmu svētku laikā. Tas būs LTDA 10 gadu jubilejas izdevums."

Novēlu mūsu jaunākai bet bagātākai māsai labas sekmes, jo veicināt pārrunas par latviešu tautas dejām nāks mums visiem par labu.

J.R.

#

PA DEJAS CEĻU 34
April 1977.

Published by the
Australian Latvian Folk Dancing Groups.

#

lp

SENĀS LIELDIENAS

J. Svirska

Lieldienas senātnē bija pavasara atmodas svētki, pēc garas ziemas sala un sniegiem, jaunai dzīvei ar sauli, ziediem un cīruļu dziesmām. Lieldienu tuvošanos ievadīja pirmais pavasara saulgriežu vēstnesis - metenis.

Zvani skan, suņi rej,
Es pie loga skatījos;
Pilns pagalms metenišu
Ar zirgiem sabraukuši.

Metenos galveno uzmanību pievērša gaismas un dzīvības, sējas un nākamās vasaras ražas un auglības veicināšanai. Jūrmalas zvejnieki līga zvejas biedrus. Gājēji apzināja saimniekus nākamai vasarai, lai Jurģos varētu pārcelties jaunās mājās. Sievām un meitām beidzās vērpjamais laiks un sākās aušana. Ja metenos kādai vērpējai vēl nebija nobeigta kodeļa, tad to līdz ar pastalu piesēja pie koka un uzvilka uz jumta, lai visi redzētu, ka šais mājās slinkas meitas.

Metenos kautas cūkas un vārīta gaļa - taču to neviens nedrīkstēja ēst pirms saimnieces, jo tad cūkas nebarojās un nebija ražīgas. Cēpa arī miežu miltu plāceņus.

Metens nāk, metens nāk,
Ko metens atnesīs?
Cūkas ausi atnesīs,
Miežu miltu plācenīti.

Tās pašas svētības dēļ tīrumā, druvā un laidarā, saimniecei bija jādanco:

Padanco, saiminiece,
Meteniša vakarā;
Lai liniši gari auga,
Lai telītes barojās.

un bāliņam bija jāvizina gan sav-māsiņa,
gan ciema meitas:

Visu gadu naudu krāju,
Meteniša vakaram;
Es māsiņu vizināšu
Meteniša vakarā.

Es uzvilku kumeļam
Zvārgulišu iemauktipus.
Tālu braukšu metenos,
Ciema meitas vizināt.

Vizināties vajadzēja daudz, lai liniņi gari auga, koši ziedēja un balti mirka ezerā:

Audziēt, mani gari lini,
Mirkstiet balti ezerā.
Es māsiņu vizināju
Meteniša vakarā.

Viza, viza kamanīņas,
Meteniša vakarā,
Lai vizēja liniņam
Zelta poga galiņā.

Ar pelnu dienu meteņa prieki
heidzās:

Metens kaktā sukājās,
Pelnu dienu gaidīdams:
Pelnu diena kurpītēs,
Baltajās zeķītēs.
Nu atnāca pelnu diena,
Bēdz, Meteni, aizkrāsnē,
Nāc atkal citu gadu,
Tad mēs mīļi saņemsim.

Nāc, māsiņa, cik nākdama,
Nāc meteņa vakarā;
Pelnu dienu pārtecēsi,
Plācenīšu paēdus'.

Kad meteniši bija „aizvizināti” un pelnu diena „pārtecēta”, Lieldienu gaidās, sākās klusais gavēņa laiks.

Vai, Lieldiena, vai, Lieldiena,
Tavu garu gavēni;
Trīs dobītes ruduciņu
Māte man sabaroja.

Reizem bija vel ļaunak:

Vai, vai, Lieldiena,
Tavu garu gavēni,
Apēdu māmiņai
Trīs pūri kaņepu.

Trīs pūri kaņepu,
Deviņus pīrāgus;
Šos garos gavēņus
Gavēdama.

Tikmēr arī Lieldienas bija klāt.
Klausījos, brīnījos,
Kas aiz kalna gaviļēja;
Lieldienīņa braukšus brauca,
Asnus veda vezumā.

Nu sākās Lieldienu svinēšana ar šūpolēm,
raibām oliņām un, protams, arī alutiņu.

Trīs dienīņas Lieldienīņas,
Trīs dienīņas Ziemas svētki;
Tām sešām dienīņām
Darat, brāli, alutiņu.

Nāc, māsiņa, kad nākdama,
Nāc Lieldien' uz brāļiem;
Lieldien' brāli alu dara,
Lieldien' kāra šūpolītes.

Alus darišana un sevišķi šūpoļu
kāršana un māsiņu šūpošana, kā katrs
darbiņš, prasīja veiksmi, pieredzi un
gudru padomiņu.

Karat, brāli, šūpolītes
Ozoliņa kārtiņām.
Nāks māsiņas šūpoties
Visas trejas Lieldienīņas.

Tikai -

Nekariet, bālēliņi,
Uz ūdeņa šūpolīti,
Samirks manas baltās kājas,
Nokrišs bārksķu vainadziņš.

un -

Nekariet šūpolīti
Aramā zemītē,
Tur neauga rudzi, mieži,
Kur šūpoles nolīgoja.

Reizēm šūpolītes bija jākar augstā
kalnā, tālu saskatāmā vietīņā:

Karat, brāli, šūpolītes
Augstā kalna galiņā;
Lai redzēja tā māsiņa,
Kas tautiņu lejiņā.

Bija arī savas neveiksmes šūpoļu
kārējiem:

Čīkstēt čīkst, tipēt tip,
Ievas griezti gredzentiņi;
Būt' griezuši ozoliņa,
Nečīkstētu, netipētu.

Šūpoļu kāršanā gan piedalījās jauni, gan
veci ... ar dažādiem panākumiem:

Trūkst, trūkst virvīte,
Netrūkst gredzens;
Jauns, jauns bāliņš
Virvišu vijējs,
Vecs, vecs tēviņš
Gredzenu griezējs.

Reizēm šūpoles bija ļoti greznas:
Man pakāra bālēliņi
Vizulīšu šūpolītes,
Skan podziņas, skan zīlītes,
Skan vizuļu šūpolītes.

Par šūpoļu kārumiņu un šūpošanu
bāliņi saņēma veltes:

Došu olu bāliņam
Par šūpoļu kārumiņu.
Man visticīņas dietin dēja,
Kladzināt kladzināja.

Dažkārt devums bija īsti bagātīgs:

Ko es došu, ko es došu,
Šūpolīšu kārējam?
Došu cimdus, došu zeķes,
Līdz zemītei linu kreklus.

Dāvanas saņēma arī šūpotāji:

Došu olu bāliņam,
Par šūpoļu kārumiņu;
Divas došu tautiešam,
Par augsto šūpošanu.

Šūpotājiem bija tomēr jāzin, cik
augstu drīkstēja "mest".

Metiet mani, metējiņi,
Līdz mēnesim nemetiet;
Mēnesim asi ragi,
Noraus manu vainadziņu.

Lai gan šūpotāji parasti bija jauni
puisi, jo katra tautu dēla pienākums
bija izšūpot savu zeltēni, bet arī te
reizēm, pārkāpjot paaudžu plaisu, bija
jāpāliek roku arī vecajiem:

Metiet mani, veci vīri,
Nava jaunu metējiņu;
Jauni puisi krogā dzēra,
Vakarēju gājumiņu.

Vērtēja arī tos, kas "iesēda šūpolēs":

Šūpotāji, līgotāji,
Kas iesēda šūpolēs?
Mūsmāsiņa iesēdusi -
Sīku rakstu rakstītāja,
Sīku rakstu rakstītāja,
Raibu cimdu adītāja.

Iešūpoju, ielīgoju,
Kas iekāpa šūpolēs?
Šķību vagu dzinējiņš -
Tas iekāpa šūpolēs.

Bez alus dzeršanas un šūpošanas piekopa arī "sportu" - ripu sišanu:

Piecu brāļu māsa biju,
Piecas ripas pūriņā;
Kad atnāca Lieldienīte,
Ar brāļiem ripojos.
Visu rītu ripu situ,
Visu rītu dancināju.

arī Māra un Laima nāca Lieldienās savus bērnus apraudzīt un dalīties viņu priekos un bēdās:

Balta, balta viespa nāk
Lieldienu rītīnā;
Te nāk pati mīlā Māra,
Savus bērnus apraudzīt.

Es redzēju savu Laimu
Šūpolēs šūpojot;
Šūpojies, mīlā Laima,
Neiekrīt upītē.

Tu iekrissi upītē -
Es mūžam asarās.

Bet arī Lieldienas nāca un aizgāja.

Tā gaidīju Lieldienas,
Kā bālēliņu;
Aizgāja garumā,
Kā rīta rasa.

Atvadišanās tomēr nebija sāpīga, jo tā bija tikai „līdz citam gadam”:

Pavadu Lieldienu, pār augstu kalnu,
Caur zaļu birzi, upītes malā.
Guli nu, Lieldiena, līdz citam gadam,
Līdz citam gadam, upītes malā.

LASĪTS....

Izvilcums no AUSTRĀLIJAS LATVIEŠĀ nr. 1369, 1977. g. 18. martā.

K. Bumpers informē (LAAJ) prezidentu, ka ar LAAJ Kultūras fonda locekli un Adelaides latviešu tautas deju kopas vadītāju Juri Skābi jau pārrunājis iespējas sarīkot (Melburnas kopu viesošana) līdzīgu Adelaides latviešu tautas deju ansambļa viesošanas Jaunzēlandē 1978. gadā.

Izvilcums no G.I. raksta laikrakstā LATVIJA nr. 46 (1723) 1976. g. 11. decembrī par IKC (Iecelotāju kultūras centra) Folkloras teātra latviešu vakaru Stokholmā, 1976. g. 25. novembrī.

Latviešu vakara dinamikas un kopiespaidu baze atradās Ingridas Leimanes „izdīdītā” Zibeniša rokās un kājās. Ir redzēts daudz, bet ne viss. No tā, kas redzēts, nāk spriedums, divas reizes pēc kārtas tautasdeju uzvedumu noskatoties, ka kaut kas līdzīgs līdz šim nav redzēts. Šis speciālais „kaut kas” bija dejojāju dejas interpretācijā, pārim atšķīroties no pāra un pat dejojājam no dejojāja. Un tomēr — visi kopā — veselums. Pēc tautasdeju „masu izrādēm” dziesmu svētkos un līdzīgos „salidojumos” salīdzinājumā ar jauniesiem Stokholmas izrādē, rodas jautājums, vai vispār ir pareizi mūsu tautas dejām „iziet parādē”, jo patiesās tautasdejas, nekad nav dejušas milzīgos laukumos, tās ir dejušas, nelielam pulciņam sanākot kopā, un tieši nelielā pulciņā uzplaksnās to īstenais skaistums, dejojāju individuālitate, temperaments, dejas pašas skulptūrālā choreografija.

Padomāsim tikai, šādas diskusijas ietvaros, par liriku Dvieju deju! Te vajag tieši šo četrus meiteņu. Ja viņi ir četri simti, tad liriskā tautasdziesma pārvēršas par elektronikas uzpūstu grāvēju, intimitāte zūd. Stokholmā tā nebija pazudusi, bija tautasdziesma, lirika.

Man šķiet, ka Zibeniša „parādes numurs” būs un paliks Zirgu deja, vismaz tik ilgi, kamēr tos četrus pušus (šoreiz: Gundaru Rulli, Ēriku Kancānu, Bruno Vilcāni un Ati Lūkinu) saitē turēs Kristīne Čakste. Nepietiek jau tikai „turēt” un lēkāt, vajag līdz spēlēt, un Čakstes mīmika un dejas solis pārliecina — drastiskā tautas deja pārvērtās par dzīvu skulptūru, par vitālu aistētiku.

Laikam daudziem, pat pieredzējušiem skatītājiem kā pārsteigums nāca Aglonas meiteņu deja, programmas manuprāt otrs labākais un Dvieju dejas lirikai atbilstošais sniegums. Šis trīs dejas, papildinātas vēl varbūt ar „Brālīti māsas dancināja” būtu tad nu uzskatāmas par Zibeniša „kapitālu”, taču lai ar to nav sacīts neviens slikts vārds par „skandālo sīknaudu”, citām dejām — vairāk vai mazāk svaigā interpretācijā.

Sidnejas Jāpiem Melburnā neiet - viens ieradās bez korpēm, otrs bez biksēm.

ASV Rietumkrasta 7. latviešu dziesmu svētki notiks Pasadenā, Dienvidkalifornijā, no 1977. g. 6. līdz 10. jūlijam. Tautas deju uzvedumā sagaida vairāk kā 300 dejotājus. 20 Ziemeļamerikas kopas ir jau pieteikušās. Lai parādītu lielo dažādību latviešu tautas dejās, tautas deju sarīkojuma vadītāja Mirdza Lapeniece izvēlējusies etnogrāfiskas un uz etnogrāfisko elementu pamata radītas dejas no dažādiem Latvijas novadiem.

Daži Jautrā pāra dalībnieki trešdienās ķimpelē - daži sēžot, daži slepeni dzerot, daži pat uz pakajām.

4. Eiropas latviešu dziesmu svētki notiks Londonā, Anglijā, no 1977. g. 26. līdz 31. jūlijam. Tautas deju uzveduma vadītāji sniedz sekojošo paskaidrojumu: „No uzveduma norises var spriest, ka šim uzvedumam ir noteiktas temas, kuras centīsimies atdarināt ne tik vien ar tautas dejām, bet arī ar dziesmām un saistošām izdarībām. Uzvedums notiks uz skatuves. Mūzikas pavadijums, kā arī dziesmas, ir ļoti svarīgas un integrālas sastāvdaļas uzvedumā. Ceram šoreiz pavadīt tautas dejas nevien ar akordeoniem, bet gan ar kokļu un citu instrumentu un dziesmu pavadijumu. Bez tam, ceram ievīt solo un ansambļu dziesmas uzvedumā.”

(Red. piezīme: laikam noskatījušies Austrālijas latviešu tautas deju vienības.)

6. Vispārējie ASV latviešu dziesmu svētki notiks no 1978. g. 30. jūnija līdz 4. jūlijam. Ir paredzēts, ka piedalīsies 1000 dejotāji no dažādām paaudzēm. Tāpat kā ASV 200 gadu atcerē, sarunas ievadītas ar lietuviešu un igauņu tautas deju grupām, lai noorganizētu viņu piedalīšanos t.s. kopējā draudzības dejā.

Lasīts LATVIJA AMĒRIKĀ - Toronto, Ontārio ezera krastos pārziemo 18000 izsalkušas pīles.

(Red. piezīme: lūdzu krājiet maizes garoziņas un sūtiet palīdzības sainīšus.)

Austrālijā š. g. jūnijā un jūlijā viesosies Amērikas jauniešu dziesmu ansamblis DZINTARS. DZINTARA koncerti notiks: Sidnejā 18. jūnijā, plkst. 19.00 Latviešu namā un 3. jūlijā, plkst. 15.00 Latviešu namā; Kanberā 22. jūnijā, Lietuviešu klubā; Melburnā 26. jūnijā, plkst. 15.00 Kambervelas pilsētas centrā; Adelaidē 1. jūlijā, plkst. 20.00 Tālavā. Tuvāku informāciju sniedz I. Zemīte, P. Pincers, J. Dūšelis, V. Jaudzems un S. Darius.

DEJOSIM...

Skaidrīte Darius

Turpinot Jura Ruņa pārdomas, rakstā "Ko dejosim" (PDC 33), īsumā vēlreiz pieskāršos H. Sūnas apcerei par latviešu tautas dejām, un viņa uzskatiem par polēmiku starp folkloras un skatuves deju piekritējiem. Šo radušos polēmiku atrodu kā vienu no iepriecinošākajām ziņām attiecībā uz mūsu tautas dejām; tā liecina, ka Latvijā ir cilvēki, kuri sāk atklāti cīnīties pret patlabanējo tautas deju sakropļošanu, un tādējādu to iznīcināšanu. Cerēsim, ka šiem folkloras aizstāvjiem būs panākumi, un iespēja saglabāt šīs dejas viņu tīrajā formā nākamajām paaudzēm.

Kopsavilkumā no H. Sūnas raksta izriet šādi uzskati.

1. Tautas dejas nav nemainīgas. Tās veidojās un mainās līdz ar tautu pašu. Kā piemēru viņš citē "Sudmalīgas", kuru pierakstītais variants esot izveidojies un attīstījies no 19. gadsimtenī minētā 2 pāru varianta.

2. Tautas deju interpretācijā dominē dejas apmācītājs, mūziķis, pavadītājs, dejotājs un režisors. Šie četri spēki, katrs pieliekot savu personīgo izpratni un noskaņu, dod dejai jaunu nokrāsu.

3. Skatītāju garlaiko katreizēja veco tautas deju atkārtošana.

1. Tautas deju nemainība

Neapšaubāms ir uzskats, ka mūsu tautas dejas tāpat kā pārējās tradīcijas ir augušas un veidojušas līdz ar pašas tautas attīstību. Ne tikai iekšējie dzīves apstākļi, bet arī saskare ar pārējām pasaules tautām, ieviesa jaunus elementus, kurus latviešu tauta uzņēma, pārveidoja, un piemēroja savai dzīves izjūtai un uzskatiem. Šinī sakarībā

varētu minēt jau bieži cilāto jautājumu par polku un polkas soli - šis solis pārveidots pēc latvieša izpratnes un mēra sajūtas iekļāvās latviešu tautas dejā.

Šo jauno elementu uzņemšana un iekļaušana tautas folklorā bija iespējama un pieņemama, jo pati latviešu tauta vēl bija tīra un stipra savā struktūrā; latviešu zemnieks dzīvoja samērā izolēts no cittautu ietekmes, un tāpēc arvien vēl funkcionēja kā spēcīgs "tīrīšanas aparāts" līdz pat šī gadsimteņa sākumam.

Varam būt pateicīgi, ka mūsu tautas tradīcijas, dejas un dainas pierakstīja, jo jau sākot ar četrdesmitajiem gadiem, kā austrumu tā rietumu kultūra kļuva par spēcīgu latviešu tautas "tīrīšanas aparātam"; latvietis jau kļuva pasaules pilsonis, un kā tāds vairs nav spējīgs, nedz drīkst mainīt un veidot vecās tautas tradīcijas.

Tāpēc, šīs pierakstītās etnogrāfiskās dejas ir neaizskarāmas. Tām jāpalieliek kā pamatakmenim, kā mērauklai, pēc kuras var vadīties visi jaunie choreogrāfi, veidojot savas dejas. Šīs dejas nedrīkst pārveidot neviens choreogrāfs, nedz arī lietot šo deju nosaukumus, vai mūziku savām jaunrades dejām.

2. Tautas deju interpretācija

Arī šeit Austrālijā, deju kopām satiekoties kopējos sadejojumos, redzam vienas un tās pašas dejas dažādus izpildījumus, kā mūzikā, tā ritmā un solī. Dažreiz tā ir neziņa, dažreiz tā ir apmācītāja vēlēšanās padarīt deju savādāku un skatītāja acij iespaidīgāku. Interesanta pieredze bija ar Munstura izpildījumu Toronto dziesmu svētku tautas deju lieluzvedumā: mūzikas temps salī-

dzinot ar Austrālijā dejoto, bija ļoti salēnināts, bet dejošanas temps paātrināts. Pārrunās starp vadītājiem par dejas soļu pareizību ir grūti vienoties, jo katram ir „sava taisnība”, un vēl šī gadsimta sākumā dejoto deju aculiecinieku mūsu vidū ir ļoti maz. Kā viens pozitīvs atrisinājums ir kursu rīkošana tautas deju vadītājiem un apmācītājiem. Šajosursos kopīgi, pieaicinot lietpratējus no vēl vecās Latvijas skolas, varētu iztirzāt, apspriest, un vienoties par cik vien iespējams pareizu etnogrāfisko deju izpildījumu. Ceru, ka 1978. gadā paredzētie vadītāju kursi Melburnā īstenosies ar panākumiem.

3. Jaunrades dejas

Kopš musu tautas dejas ir pārvietotas no lauku sētas uz skatuves dēļiem, un kopš tās vairs nav tikai dejojāju līksmei, bet kalpo arī kā priekšnesums skatītāja acij, to skaits ir par niecīgu, lai tās katrreizējā uzvedumu atkārtojumā varētu saistīt skatītāju uzmanību. Otrkārt, jaunajiem choreogrāfiem interesē rekonstruēt arī tās dejas, kuras vairs tikai piemin vēstures liecinājumos, tradīcijās, un dainās. Deja ir ļoti dzīvs, un iespaidīgs ierocis ar kuru mēs varam atdzīvināt mūsu senās tradīcijas tā, kā tās iegulās mūsu atmiņās uz ilgāku laiku. Sevišķi jaunajām paaudzēm, kuri lasīto vārdu nespēj tā izprast, dejojtais solis un dejā izjustais paliks atmiņā. Jautājums ir, vai šīs jaunās choreogrāfētās dejas atbilst latviešu tautas deju formāciju, soļu, un mūzikas nosacījumiem, un kas ir tā mēraukla, pie kuras pieturēsimies savu deju jaunradē.

Uzskatu, ka ir divi pamatnoteikumi.

1. Dejas radītājam ir jāpārziņ visas pierakstītās etnogrāfiskās dejas - formācijas, melodijas un soļi; šīs dejas netikai jānāk, bet viņas ir jāizjūt kā viena liela noteikta kopība; šīm dejām ir „jāguļ kaulos”.

2. Dejas radītājam ir jāpārziņ un jāizprot latviešu tautas vēsture, dzīves uzskati - mentalitāte. Sevišķi pēdējā, jo tad savās jaunrades dejās neiekļausim mūsu tautas izjūtai nepieņemamos akrobātiskos lēcienus un blāvienus. To pašu prieka lēcienus un līksmi izteiksim dejā, bet atbilstošu latviešu tautas mentalitātei.

Veidosim jaunas dejas, izteiksim tajās kā savu dzīves vitalitāti, tā arī to, ko atrodam savās dainās, ierašanās, un ticējumos, bet vienmēr arī ieturēsimies, un pakļausīsimies tai mērauklai, kuru mēs atrodam mūsu etnogrāfisko deju pūrā. Un iai šī mēraukla paliktu dzīva kā mums tā arī nākamajām paaudzēm, tad savos gadskārtējos Kultūras dienu tautas deju uzvedumos ierādīsim zināmu daļu šim pierakstītajam deju pūram.

JAUTRAIS PĀRIS DAUDZ LAIMES VARDES DIENĀ BALLE

LATV. NAMĀ 23 APRĪLĪ
PĀKST. 19.30
IEEJAS CENA \$5

"PLŪSTĒSIM VIENĀ DZĒ BALLE"

PĀRSTĒIGUMI, SUPER DUPER UZVEDUMS, KROGS, I.T.Y.

GALMI REZERVĒJAMI LATVIEŠU NAMĀ

LATVIEŠU DEJU UN ROTAĻU ĪPATNĪBA

V. Slavtere

Vācot, pētot un meklējot mūsu tautas melodijas un mūsu neizsmejāmo tautas dziesmu pūru, nedrīkstam un nevaram atstāt novārtā arī mūsu tautas dejas. Daudz palicības esam parādā Jurjānu Andrejam, kura „mūzikas materiāli” 5. krājumā ir labs skaits deju. Tikai žēl, ka šais dejās maz latviešu deju; tur ir sakrātas mūsu zemē dejotas dejas. Protams arī tām liela vēstiskā nozīme. Tāpat tā 4. krājumā ir dejas un rotaļas.

Tomēr galvenās un noteicošās ziņas rodām mūsu dainās. Tur atrodās ietvertas dziļas gudrības, atziņas, pamācības un norādījumi. Vajaga tikai parakties bagātajos tautas dainu krājumos un tur ir daudz un dažādi materiāli, kas noder deju meklētājiem. Pēc dainām varam spriest, ka latvieša dzīvē daudz maz svarīgākiem notikumiem ir bijušas savas dejas. Dejas bijušas dabas parādībām, vai darba sekmēšanai. Dejots arī izpriecē. Galvenie un svarīgākie notikumi cilvēka mūžā ir godi: krustabas, kāzas un bēres. Tie godi un katrs no tiem ir pienācīgi svinēti.

Krustabu dejām mūsu senči piegriezuši lielu vērtību. Mazajam bērnam savu mūžu uzsākot, jādod līdzī novēlējumi. Labi ja šos novēlējumus izteica vārdos, vēl labāk ja šos novēlējumus padarīja paliekošus. Tā dižā kūma ņēma un dancināja jaundzimušo lēni to rokās šūpojot.

Es šodien uzsedzos
Lielu rakstu villainīti,
Lai aug mana krustmeitiņa
Lielu rakstu rakstītāja.
Lielu rakstu rakstītāja,
Grāmatīgas lasītāja.

Šajā pādes dancināšanā piedalījās visi. Kūmas soļodamas un pādi ritmā šūpodamas apstaigāja istabu. Bērns gāja no rokas rokā, ikkatrs dziedot un dejojot izsakot tam labu vēlējumu. Pādīti dancinādami izteica, lai bērns aug paklausīgs, vesels un gudrs, lai tam netrūktu dzīvē veselības un Dieva gudrā padoma. Lai visus vēlējumus apstiprinātu, lai gūtu drošāku cerību par pādes čaklumu darbos, tad ar to dejojot rokā ņēma dažādus priekšmetus kādā darbā vēlētos tās veiksmi redzēt, vai šaustuve, lai būtu laba audēja, adata laba rakstu rakstītāja, gredzens - bagātība dzīvi dzīvojot. Nevis pādi vien dancināja, dejoja arī visi krustabu viesi, lai pādei domātos vēlējumus apstiprinātu. Visa galvenā atbildība pādes turpmākai attīstībai gulstas uz dižo kūmu. Vecāki izvēlējās dižo kūmu jautru un izveicīgu, tai bija jābūt pārākai par visiem dejošanā un dziedāšanā.

Danco pats, bālēliņi,
Sava bērna krustabās.
Kam sapēmi tādas kūmas,
Kas dancot nemācēja?

Kāda loma piekrita kūmai, to rāda tautā izplatījušos izteicienu „nosities, jeb atsities krustmātē”, „mantojis krustmātes tikumus”, „jautrs un izdarīgs kā krustmāte”. Ja paqadījās bērnam kāds defekts, tad vainoja krustmāti -

Krusta mātes vaina bija,
Ka man mazs augumiņš.
Kad tā mani dieti veda,
Kam tā augsti nepacēla?

Dainas norāda, kāda svarīga un atbildīga loma piekritt krustabās kūmai.

Kāzu dejās saistās dažādi ticējumi un norādījumi.

Dancot vedu tautu meitu,
Pacusē sitināju,
Bij' ļautīgi parunaj'ši,
Ka tā mana līgaviņa.
Būt' zināj'is, ka tā mana,
Vēl jo labi sitināj'is.

Ej dancot, jaunā mārša,
Laid man kājas noraudzīt.
Ja ies kājas šurpu, turpu,
Tad būs laba saimniece.
Ja ies kājas līdeniski,
Tad ne laba kalpa sieva.

Kāzās dejo ne tikai jaunais pāris, bet dejo visi. Mičošanā pie vainaga noņemšanas kāznieki apdejo jauno pāri sadodoties dārziņā. Šim dārziņam piemīt mūgiska loma pasargāt jauno pāri no jauna nākošā dzīvē. Kāzās dejo arī tēvs ar māti jaunajam pārim labu mūžu vēlēdami.

Danco viegli, mūs' māmiņa,
Ar tām glāžu kurptītēm.
Vakar lēca dēlu māte
Ar tām kārkļu vīzītēm.

Kāzās sacenšas dejošanā. Panāksnieki cenšas pārspēt vedējus, kā arī vedēji panāksniekus, skandinot daudz dziesmu.

Čipu, čapu, panāksnieki
Ar vīzēm sanākuši.
Kripu, krapu vedējiņi
Viksētiem zābakiem.

Kāzās galvenie dejojotāji bija jaunie. Tie viegli varēja sagriest deju ritmā. Ja kāda meita labprāt būtu pašēdējusi nedejojot, tā saņēma pamudinājumus un tās apdziedāja.

Nu iet slikti, nu iet slikti
Ar tām ciema meitiņām.
Žurkas svārkus nograuzušas,
Nedrīkstēja danci vest.

Dainas min nevien krustabu un kāzu dejas, bet arī bērnu dejas. Te arī dejām piešķir māgisku spēku, kas atbaida ļaunumu no mirušā pakalpalicējiem.

Minami, minami māsiņas pēdas,
Lai augtu cita tai vietā.

Tāpat arī, lai mazinātu pakalpalicēju žēlabas.

Minami, minami brālīša pēdas,
Lai māsas neredz, lai gauži neraud.

Dejots tika arī bērēs, lai parādītu godu mirušam.

Man tētiņš piesačīja,
Šo naksniņu negulēt.
Ēst un dzert, padancot
Un tētiņu pieminēt.

Mums gan maz kas saglabājies no bērņu dejām.
Ir uzrakstīta Nīcā „Deja ap mironi“, jeb kā to
tagad sauc „Vāķēšana rotaļā“. Solis vienāds,
lēns, darbība apvaldīta. Tikai šai dejai
saglabājies teksts, kurš gan nav saprotams ne kā
saturā, pantu sakārtojumā, kā arī ritmā. Tam
nav nekāds sakars ar mūsu jaukajām dainām.

Mūsu senčiem deja bijusi no šūpuļa līdz
kapam. Deja to pavadījusi visos viņa svarīgā-
kajos dzīves posmos.

Senam latvietim bija daudz deju, kas domā-
tas darba vai dabas parādību sekmēšanai. Cil-
vēka dzīvē ir brīži, kad liekas, paša spēki ir
par maziem - tad jāsauc palīgā māģiskus spēkus.

Ne tikai pie mums, bet tagad vēl daudzās
dienviņu tautās saglabājies, ka ejot karā deju
kara deju, kas dod tam pārliecību, dod drosmi
doties cīņās. No kara dejām mums maz kas
saglabājies, bet tomēr dibināts iemesls domāt,
ka tādas bijušas. Tā mūsu vēsturnieki pētīdami
min garāmejojot, ka latvieši dejujuši kara dejas
pēc uzvaras, un prof. A. Švābe atrod, ka kara
dainās piedziedājumi „dai, dai, dai“ un „ē, ē“
esot vārdos izteikti deju elementi, tas ir,
kaujas ieroču piesitieni vairogiem, kāju piespē-
rieni. Mūsu choreogrāfijā pagaidām var tikai
vienu deju pieskaitīt kara dejām, un tā ir
„Skalu deja“, kuru var sastapt daudzās novados.
Šo deju deju pār krustiski saliktiem skaliem.
Šeit skali droši vien atvieto zobenus, jo
vērdzības laikos latvieši jau zobenus ne-
drīkstēja turēt.

Dainās daudz stāsta par ķekatu dejām. Ķe-
katnieki, šie apkārtklīstošie, pārgērbusies cil-
vēki nes līdzī svētību. Katrā mājā tos labprāt
uzņem, pacienā, papriecājas un pat dejā pievie-
nojās un dodās tiem līdzī uz citām mājām. Ķe-
katas nes svētību.

Paklausies, nama māte,
Ko vēl tavas ķekatiņas:
Stallī bērus kumeliņus,
Klētīs pilnas rudzu, miezu.

Ķekatu laiks ir diezgan ilgs. Tas sākās
rudenī ar Mārtiņdienu un ilgst līdz pavasarim -
Metegiem. Šie laiskuma aizdzinēji un svētību
nesēji sagādā daudz jaučības katrā mājā ar savu
izskatu, izdarībām, dziesmām un dejām. Te pat
saglabājusies raksturīga ķekatu deja „Danco,
lāci, danco, lāci“. Tāpēc, ka ķekatnieki kus-
tīgi, dzīvi, tiem dots arī nosaukums - danča
bērni. Sauc tos vēl par budeļiem, čigāniem,
mārtiņbērniem, metegbērniem.

Tāpat arī iedejoja jaunas istabas, un tā kā
mājās un istabas čaklākā kopēja un darbiniece ir
māte, tad arī tai piekrita pirmajai dejojot.

Pati māte plāniņu ledancoja,
Neļāva tautām pieplikstināt.

Bez šīm dejām ir bijušas arī izprieču
dejas. Tagad tās gandrīz vien ir saglabājušās,
jo vairumam deju viņu istā nozīme šajās garajās
laika plūdmā pavisam pazudusi vai pa daļai
aizmirsta.

Dainas mes varam atrast attiecība uz deju
daudzas noteiktas un skaidras atbildes. Te var
zināt ka izturejas senak, ka un ko ģerba, kada
bija muzika un daudz cita.

Senās mūsu dejas pavadīja mūzika, bet gan
dziesma. Toreiz rotā neatšķīra no dejas, kur
vienu pavadu dziedājums, otru mūzika. Ne par
velti daina saka -

Kad es pati dancot gāju,
Man dūdiņas nevajag.
Man kājiņas danci grieza,
Mute pūta stabulīti.

Dejā varēja parādīt savu bagātību. Kur gan
tik labi varēja izgreznoties un ļaut sevi apska-
tīt no visām pusēm ja ne dejojot plāna vidū.

Liela, liela, cēla, cēla
Mana tēva istabiņa.
Samāvos trejus brunčus,
Apgriezos ritenī.

vai

Pret vējiņu danci griezu,
Lai tie brunči plīvējās.

Dejās veiklākās un vieglākās bija meitas.
Puišiem atlika tikai noraudzīties meitu dejušanā.

Ekur meitas danci grieza
Tā kā vaska ritenītis.
Ekur puiši raudzījās
Kā pelēki vanadzīpi.

Ne vienmēr varēja raudzīties, ka labākā
dejojāja ir labākā, čaklākā darbā.

Dancī meitu nolūkoju,
Kura čakla, kura lēna -
Kura čakla dancītī,
Tā bij' laiska darbiņa.

Dejā var arī nolūkot vai nav klība, varbūt
pat kupris mugurā, kur kaktā sēžot nevarēja
redzēt.

Danco viegli, tautu meita,
Nemet kupri mugurā.
Negrib mani bālēliņi
Ar kuprīti dancojam.

Deju dainas arī rāda, ka vēl bieži tautā
sastopamais uzskats, ka senais latvietis bija
ģērbies pakula biksēs, pastalām kājās un bozi
rokās, neatbilst patiesībai.

Dejat, brāļi, zābakos,
Lai rīb tautu istabiņa.
Sit, māsiņa, plaukstiņām,
Lai skan zelta gredzentiņi.

Vai arī

Kur, meitiņa, mēslus meti,
Kad slaucīji istabiņu?
Man nokrita zelta piesis
Ar māsiņu dancojot.

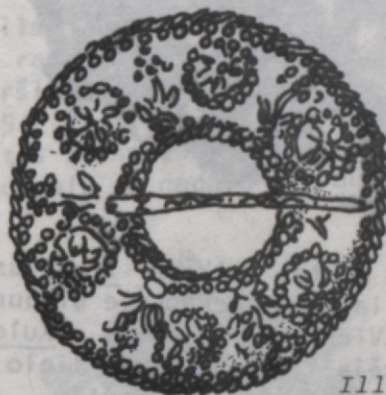
Visas šīs izprieču, iepriekšējās dainas,
rāda vispārējo ainu kādas dejas senāk bijušas un
kādiem nolūkiem tās dejas. Mēs redzam, ka
katram gadījumam, katram kaut cik svarīgam notī-
kumam cilvēka dzīvē bijušas savas dejas un šīs
brīnišķīgās dejas, kaut arī ne vairs īstēni
un negrozītā veidā, ir saglabājušās līdz mūsu
dienām.

RĒTAS

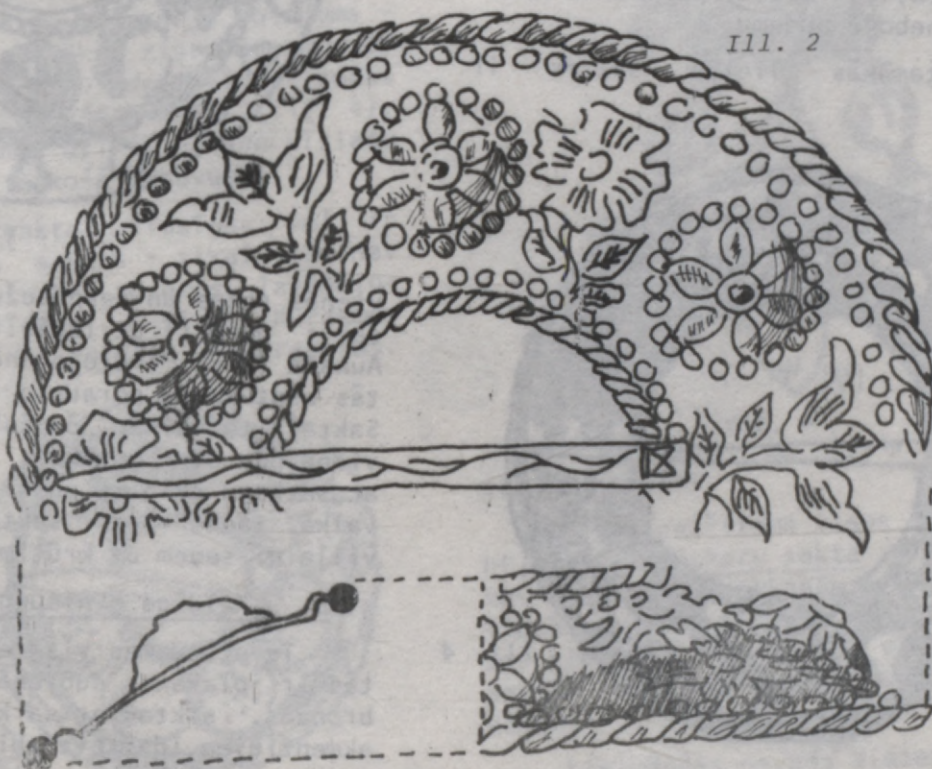
TAUTAS TĒRPU SAGŠU SAKTAS

Pagājušā izdevumā Tsumā apskatīju senlaiku villaiņu un sagšu adatas un saktas - šoreiz apskatīsim tautas tērpu lielās saktas.

Lielās saktas ir parasti smagā sudrabā kaltas, bieži ar krāsainām stikla zīlītēm un dažreiz tās pat zeltītas. Techniski tās bieži ir diezgan komplikētas un barokālā ornamentu bagātība prasa jau labu sudrabkaļa amata prasmi. Tāpēc tās ir viena no tautas tērpa visdārgākām sastāvdaļām. Ieteicu mēģināt tās atdarināt tikai tiem, kas jau šai nozarē kompetenti - vai izmēģināt vispirms kparā - ja izdodās, saktu var nosudrabot.

III. 1

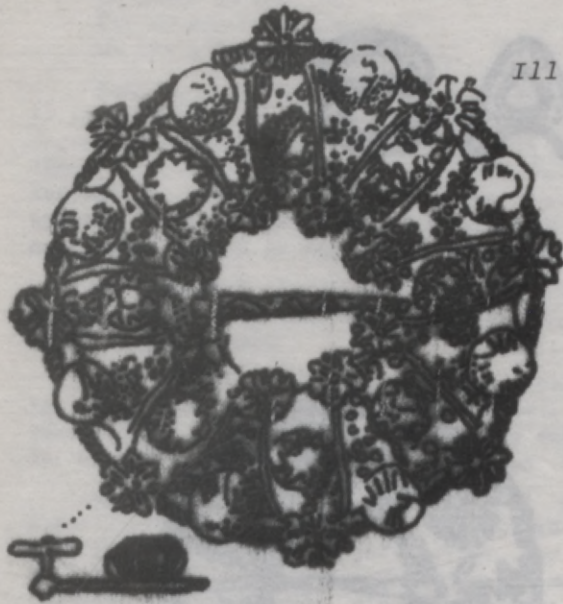
III. 2

1. Kurzemē

a. Nīca - Bārta - Rucava

Blodveidīga smaga sudraba sakta ar izcilņu rotājumu un metāla pīni ap ārējo un iekšējo malu. Saktām dažādas variācijas, bet greznojumi ir diezgan vāciski - stilizēti ziedi, vīnogu ķekari, tulpes utt - ne ģeometriski raksti (ill. 1 un 2). Izņemot ielikto adatu, sakta kalta vienā gabalā un izcilņa virsma un starpraksti iegravēti.

Šajos novados villaini apņem zem

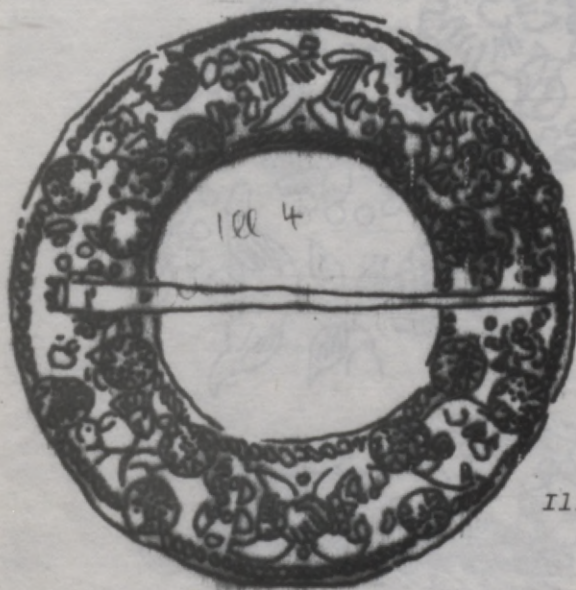
Ill. 3

Sagšu saktas valkāja tikai uz sagšām un villainēm - nekad pie pībura vai krekla. Vienīgais izņēmums - Kuldīga - ja nevalkāja jaciņu, tad lielo saktu sprauda pie krekla uz krūtīm. Bieži vien sagšu saktas iesprauda un nepēma nost līdz sagšas mazgāšanas laikam, lai saktas zosia, vai adata, par daudz nesadursta un nebojā audumu.

Pazīstamākās lielās saktas ir šādas:

Ill. 5

Ill. 4

vienas rokas un sasprauž uz pretējā pleca - parasti uz labā, bet arī otrādi. Aukstā laikā lietojot divas villaines, tās esot katra spraudta uz sava pleca. Saktas te valkā „čupās” - 2, 3 saktas viena par otru mazāka. Tad tās sasien ar sarkanu dzīparu pušķi. Arī Liepājā valkā tādas pat saktas čupā - bet villaini saņem uz krūtīm.

b. Kuldīga - Alsunga - Ventspils

Te atrodamas visgreznākās saktas - tās ir plakanas sudraba, zelta, retāk bronzas, saktas ar sarkaniem vai zaļiem akmeņiem (dažreiz abiem kopā), izcil-

2. Vidzemē un Latgalē

Te pazīstamas lielās burbuļu saktas vai brēces. Tās valkāja Vidzemes vidienē, Augšzemē un Lielvārdes un Krustpils novados - Vidzemes ziemeļos un Latgales vidienē villaines nesprauda.

Burbuļu saktas raksturo 8 (retāk 10) augsti izcilpi, grupēti cieši viens pie otra ap saktas vidu. Bieži katrs otrais izpunktēts veidojot „zemenīti”. Krustpils novadā ārējās malas gravētas Māras rakstiem, krustiņiem vai citiem vienkāršiem geometriskiem rotājumiem (ill. 5 - 7). Citos novados šai malā izzāģētas sirsniņas. Vīta drāts noslēdz ekšējo malu un nodala burbuļu joslu no

Ill. 6

piem, rozetēm un izzāģējumiem (ill. 3 un 4). Barokālais greznojums un rotājums arī rāda vēl nepilnīgi tautas stilā pārņemtu sveštautu un pilsētas kultūras iespaidu. Šīs saktas pirmo reizi parādījās 17. gadsimtā. Īpatnējs rotājums - par ko nekādas tuvākas ziņas neesmu vēl atradusi - ir sadotās „draudzības” rokas dažu šo saktu apakšējā malā (ill. 4). Tādas pat redzamas arī šī novada vīriešu kreklu saktiņā (nākošā izdevumā).

Kuldīgas saktai līdzīgas vēl ir Aizputes novada saktas - tikai tām nav krāsaino akmeņu - bet rozetes, izzāģējumi, izcilpi līdzīgi. Citos Kurzemes novados villaines valkāja nespraudtas.

Ill. 8

saktas ārmalas.

Mazāk pazīstama visos šajos novados bija greznā pakaru sakta (ill. 8 un 9), kas greznota sarkanām stikla zīlītēm, lietām sudraba bumbām un īpatnējas formas piekariņiem. Šī ir viena no retām saktām ko sprauž ar aizmugurē virināmu adatu.

Lielvārdes novads Vidzemē atšķirās, jo tur sagāju saktas mazākas ar 6 sarka-

Ill. 7

Ill. 9

Ill. 10

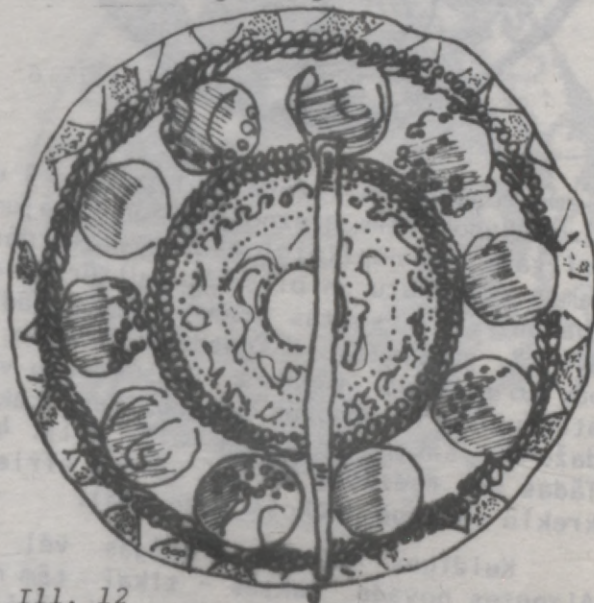

Ill. 11

nām zīlēm, kas tieši ietvertas virsmā - ne atsevišķos pielodētos ietvariņos kā Kurzemē (ill. 10). Virsma parasti gluda, vai ar vienkāršiem iegrebumiem, tā kā pret iepriekšminētām lielām saktām tās izskatās ļoti vienkāršas. Tādas pat, tikai mazākas, saktiņas Lielvārdē valkā arī pie krekla.

3. Zemgalē

Te lielās saktas vairums atrodamas austrumu pusē, un pirmā acu uzmetienā līdzinās Vidzemes burbuļu saktām. Tomēr te „burbuļi” ir daudz augstāki un ir gatavoti atsevišķi un tad lodēti saktas virsmai. To galvu galotnes izsistas 2

Ill. 12

dažādos rakstos. Malu, kā Krustpilt, grezno vienkārši iegravējumi. Šīm saktām arī plātaka iekšējā josla starp „torniņiem” un adatas caurumu (ill. 11 un 12).

Māra

(Turpinājumi sekos.)

VIENA

Vienai man pieder gultas abas puses,
Varu lasīt noveles, rīta agrās stundās.
Un neviens man neteiks, griez uguni nost!
Nečabini lapas grāmatai.

Neviens nebūs, kas man teiks ko darīt.
Kad piens ir aimirsts un skābums pārņēmis.
Viena, es varu runāt ilgi tālumos.
Neviens man nevarētu pārtraukt?

Viena cieta ola, varbūt maltīte.
Atpūtas istabā dīvāns varētu būt sarkans ne zaļš.
Neviens man nebūtu šeit kas teiktu
Nē, tā man nepatīk.

Neviens šeit nebūtu kas pucētu savus zobus ar manu zobu birsti.
Neviens nebutu kas sudzetos, šeit par karstu
Lūdzu griez to sildītāju nost,
Nē, labāk uzliec vēsinātāju virsū.

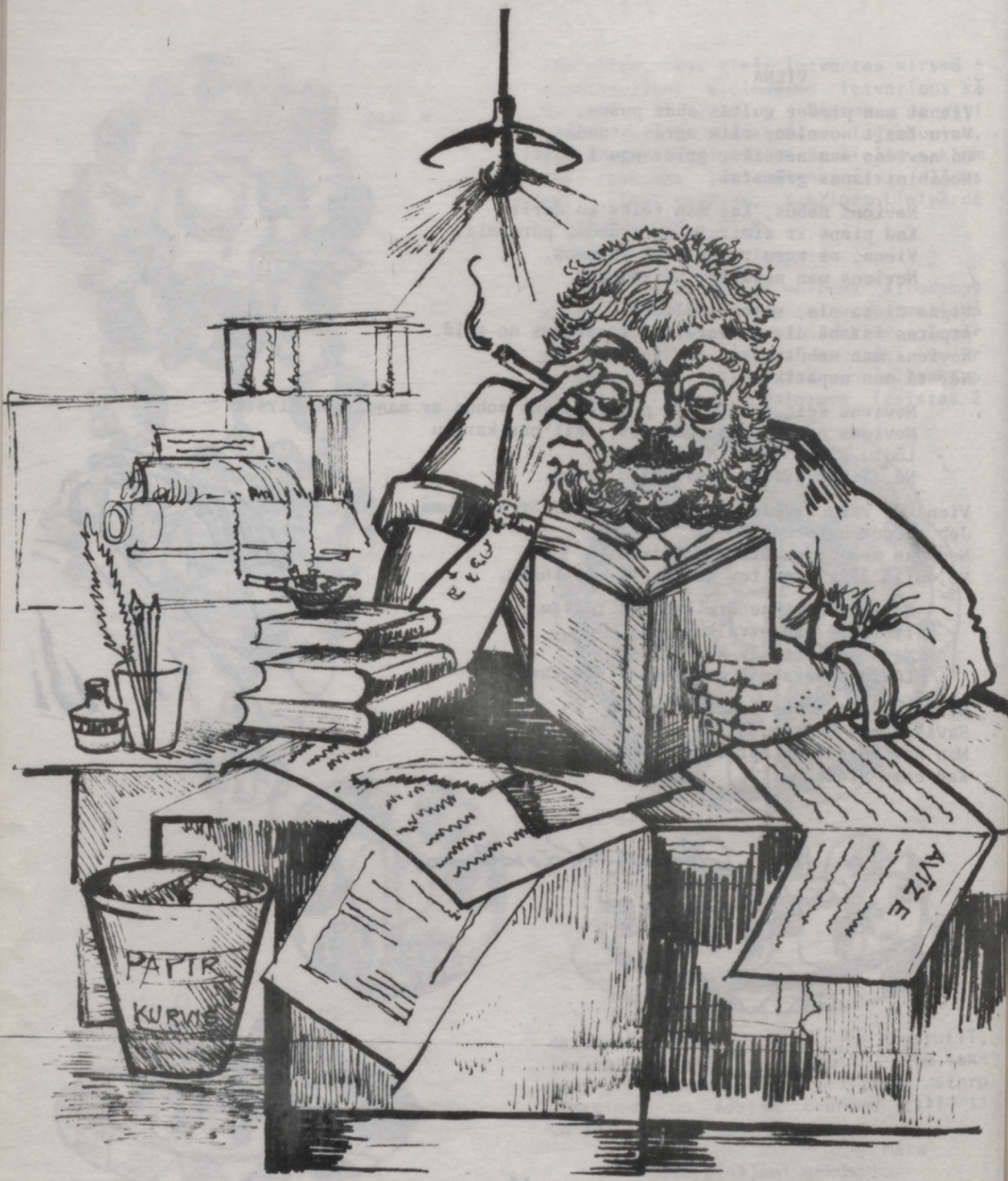
Viena es varu izvēlēties vai gribu peldēt karstumā,
Jeb slēpot aukstumā.
Neviens man te nebūtu kas teiktu,
Nē, mīļā šī kleita tev neder, tā par knapu.

Neviens šeit nebūtu kas man teiktu
Izbirstē man uzvalku,
Neviens šeit nav kas teiktu,
Lūdzu paberz man muguru kad eju vannā.

Neviens šeit nebūs kad būšu viena
Savās domās un sapņos.
Man nav vajadzība par otru domāt,
Kad esmu viena pati.

Anna Karkliņa.

Trīs Jaunas Māsas

I. Zemīte

Jaunzēlandes brauciena uzaicinājuma vēstuli sapēmu Londonā. Nepareizāku laiku nevarēja iedomāties. Saules jostas turneja vidū - tik tuvu Kultūras dienām Kanberā. Aizbraucot mājās jāpierunā nevien Sprīdiša dejotāji, bet arī dziedātājas un pārējo grupu dejotāji. 14. novembrī sanācam uz pirmo mēģinājumu, sastādijām mēģinājumu sarakstu - 8, divi no tiem apvienoti ar K.D. 4. janvāra mēģinājums pagāja uzlaikojot Nīcas tautas tērpus, kurus bija aizdevis Kanberas Sprigulītis. Pēc neticāmi sliktā pēdējā mēģinājuma nākošā tikšanās bija lidlaukā - 21. janvārī. Atkal nelaime - 11 dalībnieki nebija lidmašīnas sarakstā. Arī to nokārtoja un visi 61 braucēji sēdāmies lidmašīnā. Mūsu jaunieši jau nebūtu normāli, ja neceltos kājās apciemot savus draugus otrā lidmašīnas galā un tā gadījās, kad pienāca pusdienu laiks divi dejotāji netika atpakaļ savās vietās un gandrīz palika bez ēšanas.

Beidzot laimīgi tikām Auklandē. Kautgan tur bija lijis visu dienu, tanī brīdī, kad izkāpām no lidmašīnas, lietus apstājās. Pirmā labvēlīgā zīme! Kāds prieks visiem bija redzēt pazīstamas sejas sagaidītāju pulkā. No Velingtonas bija ieradusies Bumberu ģimene - veci melburnieši un visas šīs idejas iekustinātāji. Sarīkojums Auklandē notika kādā zēnu skolas zālē ar labu skatuvi. Pēc tam vietējā latviešu sabiedrība bija organizējusi satikšanos ar iebraucējiem pie kafijas krūzītes. Jauno paaudzi tur nevarēja ieraudzīt, jo tie visi atradās skolas lielā peldbaseinā. Turpretim visi dejotāji un līdzbraucēji ieradās nākošā dienā dievkalpojumā, kur dalību ņēma Sprīdišu meiteņu ansamblis. Ļoti interesanta saruna iznāca A.

Grimmam un man ar vienu Jaunzēlandes bijušo tautas deju dejotāju, kas gadus atpakaļ bija beidzis tautas deju kursus pie J. Kuļa Anglijā. Vaicājot par viņa iespaidiem par sarīkojumu atbilde bija, ka esot bijusi diezgan laba, izņemot, ka neesot bijusi soļu variācija. A. Grimms paskaidroja, ka esot bijusi polka, skrējiena solis, trīssolis utt. "Tas jau ļoti labi," skanēja atbilde, "bet būtu gribējies redzēt kādu interesantu deju, piemēram, Alsungas 4 pāru deju."

No Auklandes devāmies busos uz Rotorua, pa ceļam apskatot visas tūristiem vajadzīgās vietas un daudz, daudz "suveniru" veikalus. Rotoruā bijām apmetušies viesnīcā, kas likās būvēta 1700. gadā - jaunie bija sajūsmināti, vecākie dejotāji un līdzbraucēji izmisumā. Pēc dienas likās, ka esam samierinājušies ar vecmodīgām istabām, ar atējām un dušas telpām koridoru galā. Gadījās jauna problēma. Daļa zēnu, kuri pirmo reizi lepojās ar jauniem zābakiem, vienu nakti pēc pusnakts izdomāja tēlot "Midnight Cowboy" pa istabu un koka verandām. Nākošā rītā Jurim Zemītim bija jāpieņem audience no viena otra, kas nebija, kā ķēniņiene Viktorija, "amused". Mātes - līdzbraucējas visu brīvo laiku pavadīja servannās, kur katras 10 minūtes padarot cilvēku 10 gadus jaunāku. Stāsta, ka viena māte gribējusi par visu varu palikt vannā veselu stundu. Pati Rotorua pilna vēstures un problēmām. Kautgan maori dzīvo savā zemē, ļoti maz līdz 1975. g., kad skolas ievēda obligātu maoru valodu, runā to. Kur mēs uztraucāmies par saviem latviešu bērniem svešumā!

Lielākais pārdzīvojums man notika vienu vakaru Rotorua. Istabā esot dzirdēju Paleciena dziedāšanu un spēlēšanu.

Sāku domāt pie sevis, ka nu ir par daudz mēģināts, kad sāk iedomāties, tomēr, dziedāšana paliek ar katru brīdi skaļāka. Izeju uz verandas un redzu, kādi 10 dejotāji vainagos un jakās, Daina, Judīte, Ruta, Inta un Baiba ar flautu, trēdeksni un savām balsīm, deju un dzied uz ielas, Palecienu, Aizpurves deju un vēl dažas citas dejas. Tad redzēju jēgu visam šim darbam.

No Rotoruas devāmies uz Velingtonu. Nezinu, ko domāja Bumberu kaimiņi, kad piebrauca divi autobusi un ārā izkāpa 60 cilvēki. Velingtonas organizācija bija vienreizēja. Skatuve ar cikloramu, un elektriķi - tādu, ka Skaidrīte paliktu zaļa aiz greizsirdības. Velingtonā sniedzu 20 minūšu interviju par latviešu tautas tērpiem vietējā radiofonā. Lielākā drāma šai pilsētā bija, ka viena dejotāja atstāja maku ar naudu un biļetēm busā. Neskaitāmas telefona sarunas un agrā augšā celšanās no rīta Kārlim Bumberam un Jurim Zemītim (pēc iepriekšēja vakara viesībām) šo krīzi nokārtoja un maku atrada.

No Velingtonas devāmies ar kuģi uz Piktonu. Pārdzīvojumiem pilna bija atvaidīšanās no Velingtonas latviešiem. Aizmirsti bija iepriekšējās nakts strīdi, kurā kāds latvietis teica: „Ko jūs lielaties ar saviem 45 dejotājiem, viņi runā latviski ar akcentu! Mani bērni runā angļiski bez akcenta.” Terminālu pārņēma - visi dziedāja latviešu dziesmas - zēl bija redzēt mūsu tuvos draugus Bumberus, Tvintiķus un citus izvadītājus metot ar kabatas lakatiņiem, kamēr vēl tos varēja redzēt.

Piktonā mūs atkal sagaidīja divi autobusi, lai turpinātu ceļu uz Kraistčercu. Sarunā ar šoferu, dabuam zināt, ka Jaunzēlandē pašlaik esot tiešām problēmas - vēžu cena esot uzgājusi uz \$2.50 mārciņā! Visi braucēji gandrīz kā viens sāka svilpt. „Jūs gribat vēžus? Labi” teica mūsu šoferis, un aizveda mūs uz jūrmalu, kur mēs kā pie bada bijuši izpirkām veikalus. Gaidīt līdz Kraistčercī nebija iespējams, un kad autobuss apstājās nākošā reizi ceļa malā, visi

izbadojušies braucēji vēžus notiesāja turpat uz vietas.

Pie Kraistčercas latviešu nama sagaidītāju bija gandrīz tikpat daudz kā iebraucēju. Visus dalībniekus nobrīdināja, lai laicīgi iet gulēt, lai būtu spirtīgi nākošā rītā agrā mēģinājumā.

Kautgan mūsu uzvedums bija rakstīts skatuvei ar gaismām, Kraistčercā dejošana varēja notikt tikai zāles vidū ar divējādām gaismām - augšā vai nost. Neskatoties uz to, šis uzvedums bija mūsu labākais. Vai tā bija doma, ka šī ir pēdējā izrāde, vai tas fakts, ka dejotāji apzinājās, ka šeit nav nekādu efektu, kas uzvedumu uzlabos, nezinu, bet tā precizitāte un dejas prieks bija neaprakstāms. Ļoti skaisti un netieši atrisinājās problēma, kur likt dziedātājas un koklētājas. Uz maza paaugstinājuma zāles galā viņas graciozi sēdēja uz grīdas - labāk viņas nekad nebija izskatījušās.

Pēc uzveduma sekoja balle. Tā man liekas paliks atmiņā nevien vietējiem latviešiem, bet arī mūsu dejotājiem. Visi jaunieši dejoja (diezgan rets gadījums šinīs dienās ballēs), pa deju starpu dziedāja latviešu dziesmas, parādīdami sevi par „superletīņiem”. Pēc balles vairāk kā stundu visi šie dejotāji un Jaunzēlandes jaunieši atteicās iet mājās un turpināja dziedāt un dejoj tautas dejas.

Šoreiz, pretēji Auklandei, dejotāju trūkums dievkalpojumā bija ļoti manāms. Neticāmu pārsteigumu sagādāja mūsu uzticīgie Bumberi un Tvintiķi, atlidojot uz Auklandi, lai vēlreiz redzētu uzvedumu un būt vēl kādu brīdi ar mums kopā.

Negaidīts pārsteigums gadījās braucējiem nākošā dienā. Kautgan izbraukumā bija paredzēts braukt visiem 61, ieradās tikai 45. Kad pienāca pusdienas laiks, apstājamies paredzētā viesnīcā. Mūsu vadītājs Juris būdams taupīgs cilvēks apjautājās, kas notiks ar to pārējo 16 braucēju naudu, kuri nav atbraukuši. „Ja gribiet, jūs variet par šo naudu dabūt dzērienus.” Kā jau variet iedo-

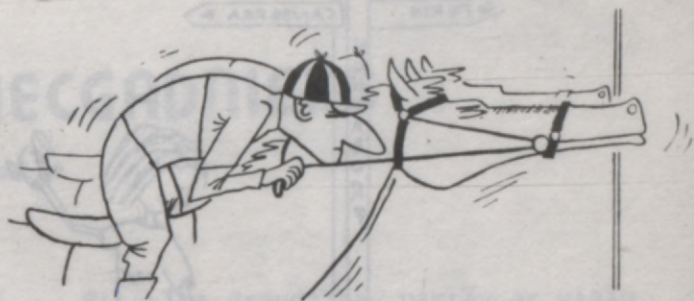
māties, šo priekšlikumu pieņēma un mājās atbraucot visi pateicāmies tiem, kas nebrauca mums līdž izbraukumā.

"Pūt vējipi" dziedot izbraucām no Kraistcerčas lidlauka uz mājām 1. februārī, atstājot aiz mums lielu izvadītāju pulku. Šeit arī palika dejotājs, kas visā braucienā, atskaitot uzvedumus, neuzvilka kājās kurpes nedz zeķes.

Grūti spriest, kurš ieguva vairāk no šī brauciena - mēs vai Jaunzēlandes latvieši. Mums patīkami bija redzēt līdzbraucējus, kas bija Jaunzēlandes uzvedumu redzējuši trīs reizes ierodoties pilnā sastāvā uz atkārtojumu Melburnā. Man sevišķi aizkustināja tā ciešā sadarbība un pienākuma apziņa, ar kādu mūsu dejotāji piegāja sarīkojumos. Kā piemēru gribu minēt vienu Sprīdišu dejotāju, R., kurš pēdējos 5 gados speciāli jālūdž pirms katras dejas, lai nostājās jeb arī nav atrodams. Kraistcerčā šis zēns sauca pārējos dejotājus, kad pēc nākošās dejas jāstājās!

Kautgan liela daļa dalībnieku bija pirmo reizi prom no mājām, ja neskaita vasaras nometnes, visi uzvedās ļoti apzinīgi.

Liels gandarījums mums vadītājiem bija redzēt, ka sadraudzējās jaunieši, kuri varbūt visu mūsu Melburnā dzīvojot to nebūtu darijuši. Ir netaisnīgi, ka tikai tie jaunieši, kuru vecāki gribēja, un varēja atļauties ieguva šo lielo piedzīvojumu - Jaunzēlandes braucienu.

Pērkonītis

AMANDA
ANITA
ASTRIDA
BRIGITA
LAILA
LAUMA
RAIGA
ERIKS
IVARS
MARY
JEV

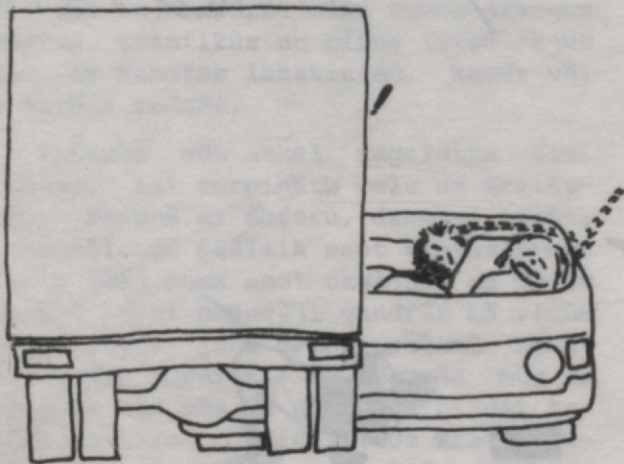

BRAUCOT PĀRI TUKSNESIM IR JĀSARGĀS NO:

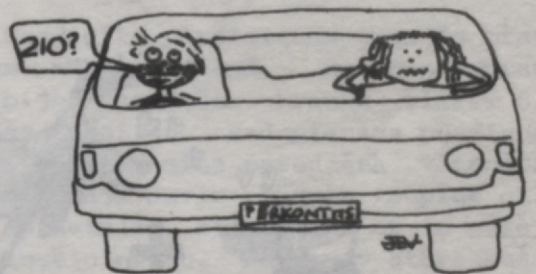
KENGURIEM

ĒMJIEM

SMAĢĀM MAŠINĀM UN MIEGA

UN LIDOJOŠIEM "KRUŽIEM"

SPRĪDĪTIS - PIECGADNIEKS

I. Zemīte

Pieci gadi - cik daudz gan nav noticis pa šiem gadiem. Cik daudz prieka un lepnuma, un arī sirdssāpju un vilšanās. Lepnums redzēt tos bērnus, kuri sāka dejot un tagad redzēt tos jauniešus, par kuriem tie ir izauguši; tās lielās sirdssāpes, kad pirmā dejojāja aizgāja uz nākošo grupu - Ritenīti.

Sprīdītis nodibinājās 1972. gada 23. februārī. No tiem dejojājiem, kas sāka dejot, vēl tagad dejo: Andra Bērziņa, Andris Bērziņš, Kaspars Celms, Roberts Laune, Daina Drulle, Āris Kammergrauzis, Anita Klausa, Andris Klauss, Antra Kūlniece, Ēriks Muške, Ingrīda Muške, Ivars Ozols, Aina Pūce, Anda Petrapša, Pēteris Saulītis, Andris Svoltmanis, Māra Zemīte, Ēriks Zemītis. Gada beigās klāt nāca Anita Ārite, Sandra Ārite, Sandra Rieksta, Anete Drulle, un Andris Drulle.

Daudz ir paveikts pa šiem gadiem - esam iegādājušies meitenēm Smiltenes un Kuldīgas tautas tērpus, zēniem vestes un tagad Kuldīgas jakas. Piecus gadus atpakaļ divi no mūsu dejojājiem bija aizbraukuši uz Sidnejas Jaunatnes dienām. Atbraucot mājās viņi stāstīja, ka viņu toreizējais dzīves mērķis esot balti tautas tērpi ar zābakiem un dejot Sudmalijas. Tas ir gandrīz sasniegts - vienīgais, jāgaida uz baltām biksēm!

Mūsu pirmā uzstāšanās bija Lutera koledžā, kur dejojām Jautro pāri un Ritenīti. Visi vecāki bija ieradusies pilnā skaitā un Kodaka akcijas noteikti pacēlās 1%. Pēc tam, mūsu dejojājiem ir bijusi iespēja piedalīties Kultūras dienās, Jaunatnes dienās, Rudens Saulē un Saules Jostā.

Sirsnīga draudzība pastāv ar visām deju grupām, sevišķi Sprigulīti, un pašu jauniešu starpā saites ar adelaidiešiem liekas nesaraujamas.

Esam bijuši ļoti laimīgi ar skolo-tājiem - tik lielu grupu viens nevar savaldīt. Pašlaik kā skolotāji darbojas Rasma Celma, Gunta Vagare un Zaiga Leitmane.

Muzika ir bijusi mūsu lielākā problēma - ir bijuši mēģinājumi, kur vienīga skapa ir bijusi mana balss.

Sīkāk par mūsu darbību jau aprakstīts Austrālijas latvietī. Beidzot gribētu pieminēt kautko, kas liekas kā dāvana mūsu 5 gadu jubilejā. Šī ir jauka draudzība, kas nodibinājusies starp Melburnas tautas deju grupām kopš Jaunzēlandes brauciena. Mēs tagad esam viena saime, jo dejojāji jūt, ka esam daudz specīgāki vairumā un pirmo reizi vadītāji dod un ar prieku saņem moralisku un fizisku pabalstu. Kā piemēru gribu citēt izvilkumu no A. Grimma runas mūsu jubilejā.

"Sūtot savus bērnus tautas deju kopās, gribam viņus iepazīstināt ar latviešu kultūru un tradīcijām. Pie tam arī pieder sakamvārdi, kā piemēram, 'Kopējā cūka nebarojas' un 'Daudzi pavāri piededzina putru'.

"Šeit nu stāvu jūsu priekšā kā partners kopējā grēkā: mēs šeit Melburnas tautas deju kopas esam pierādījuši, ka šie minētie sakamvārdi uz mums neatiecas, ka tie ir nepareizi."

Lasītāju vēstules!

Lasot AKAS vēstuli (PDC 33) palika žēl hipotētiskā jaunā valodnieka, kas tā strādā pie tautas dziesmu pētīšanas, ka nav nekur sastopams. Domājot par reāliem cilvēkiem nav jau ko pārņemt, varam tikai nožēlot, ja viņi neatrod neko vērtīgu visā mūsu sabiedrībā.

Lielāka problēma ir tiem (sevišķi jauniešiem), kas gribētu piedalīties mūsu sabiedrībā, bet kas negrib tai ziedot visu savu laiku. Kāpēc sagaida, ka aktīvs mūsu sabiedrības loceklis ies uz koncertiem, teātriem, priekšlasījumiem utt? Jo sabiedrība mazāka, jo šis „vispusības pierādīšanās” efekts lielāks. Varbūt mēs dažus aizbaidām ar par daudz lielām prasībām.

AKAS saka, nedarīsim cilvēkiem pāri un es piekritu. Nekritizēsim citu rīcību un iemeslus, bet mēģināsim viņiem ko dot, lai paturētu vai atgriestu viņus pie mūsu sabiedrības.

Ūsiņš

Sakarā ar rakstu, kurš parādījās AL nr. 1364 (11/2/77) Lasītāju vēstulēs zem mūsu vārda, vēlētos darīt zināmu vadītājiem un deļotājiem, ka klātpielikto vēstuli nosūtījām AL redakcijai.

Attiecībā uz rakstu Lasītāju vēstulēs AL nr. 1364 (11/2/77) ar virsrakstu Bāriens un cerības, zem kura bija mūsu vārdi, domājam, ka ir nepieciešami sekojošie komentāri:

1. Raksts tika nodots SLB Informācijas Biļetenam;
2. Raksts bija domāts ierobežotam lasītāju skaitam viņu vietējā informācijas avotā Sidnejā;
3. Raksts ir nosūtīts AL redakcijai bez mūsu ziņas jeb atļaujas;
4. Rakstu ievietojot AL būtu vajadzējis pieminēt, ka tas ir izvilkums no Sidnejas latviešu biedrības Informācijas Biļetena.

Vēlētos pieminēt, ka mūsu rakstam bija nozīme vienīgi Sidnejā. Vietēji dzirdētie komentāri bija visi atsaucīgi, un jauniešu nostāja rezultātā ir nesalīdzināmi uzlabojusies – tāpat sasniedzām to, ko bijām cerējuši.

Nevarām saprast, kāpēc rakstu vajadzēja izplatīt visā Austrālijas mērogā – ja būtu tā to vēlējušies, tad būtu rakstījuši citādā veidā un arī paši to redakcijai nosūtījuši.

Nezinām, kā mūsu raksts vietējam biļetenam nokļuva avīzē, jo neviens nav ne atļauju prasījis, nedz arī atzinies ka nosūtītājs.

Vēlētos arī jautāt, vai redakcija zināja, bet piemirsa pieminēt, ka tas ir izņemts no SLB Informācijas Biļetena?

Mēs nenoliedzam rakstu un neatsaucam izteiktās domas, bet vēlamies darīt zināmu lasītāju saimei, ka mūsu balss, kas iesāka klusu un samērā privātu sarunu ar nelielu klausītāju pulku, pēkšņi pārvērtās skaļā, publiskā kļiedzienā. Tā tas nekad nebija domāts un par to mēs neuzņemamies atbildību.

Ēriks un Ileana Zvirbuli

Uz Sprīdītšu 5 gadu jubilejas balli bija atnākusi daudz dejojāju, vecāku un draugu.

Kautgan Saulīša kungs bija iepriekš teicis ka runas nebūs, tomēr iznāca tāda „oficiāla daļa”. Kā pirmais Sprīdītšus un Zemītis kundzi ar kungu apsveica prāvests Grosbachs pasniedzot dāvanu. Tad sekoja Eglāja kungs pasniedzot dāvanu no Rotas kora. Tad apsveica Beks kundze no Ritenīša, Daris Dēliņš no LJAA un Grimma kungs no Daugaviešiem/Saktas.

Tad nolasīja telegrammas no Jautrā pāra un Jura Ruņģa un pasniedza Zemītis kundzei lielu kurvi sarkanu rožu no Skaidrītes Darius un Sprigulīša. Tad Zemītis kundze sāka raudāt. Sprīdītša dejojāji, vecāki un valde pasniedza simboliskas 5 puķes.

Zemītis kundze savā runā teica, lai neaizmirstot kamdēļ mēs šeit esam. Tas ir tikai tādēļ, ka ir bērni, kuri dejo Sprīdītī, un viņa pateicās tiem dejojājiem, kuri ir ļāvuši viņai būt daļai no Sprīdītša šajos 5 gados.

Otrā daļā gāja ļoti lustīgi. Kautgan vakars notika lielā restorānā, kapelmeistars bija latvietis un pusi dejās ar savu akordeonu un kapellu tas spēlēja un dziedāja latviešu dziesmas.

Vecāki teica, ka tik labi nēesot ilgi gājis, un negribēja iet mājās.

Sprīdītis

1977. gada 26. februāri, plkst. 14.00 Kambervelas pilsētas nama zālē Melburnas tautas deju kopas Daugavieši/Sakta, Ritenītis un Sprīdītis rādīja Jaunzēlandes turneja uzvedumu Trīs jaunās māšas. Uzvedumu bija sakārtojusi Ināra Zemīte un to noskatījās pāri par 500 skatītāju - visas sēdvietas bija izpārdotas un vēl pārdeva ap 100 stāvietas. Skatītāji ļoti atsaucīgi vērtēja dejojāju sniegumu.

Uzvedums bija interesants un dejojāji to labi izpildīja. Tomēr traucēja kāju šļūkšana dažās dejās - it sevišķi Rozēm kaisu istabiņū, kur 6 dejojāji troksņa ziņā pārspēja Vītenīša 18 dejojājus. Arī varēja būt vairāk izteiksmes dejošanā - piemēram, partneriem viens otram uzsmaidot.

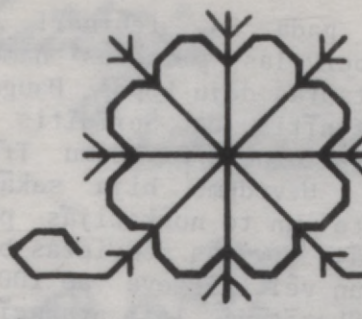
Uzvedumu pavadīja dziedātājas, koklētājas un klavieres, kuras savu pienākumu labi veica. Koklēšana it sevišķi bija skaņīga un labi sagatavota. Vai Mārim Purēnam nevarēja sagādāt tautas tērpu? Viņš ļoti izcēlās skaisto meiteņu tautas tērpu starpā. Pat balts kreklis un pēlēkas bikses būtu izskatījušies labāk.

Bija apbrīnojami vērot, ka dažas dziedātājas spēja nodejot deju un tad tūlīt pēc tam dziedāt - nemaz nejuta, ka viņas būtu aizsūsušas.

Uzvedumu noskatījos ar prieku. Prieks bija redzēt, ka trīs tautas deju kopas spēja radīt saliedētu uzvedumu.

Lūriķis.

Kad Kas Kur

22. janvārī	Daugavieši/Sakta, Ritenītis, Sprīdītis	Uzvedumā Trīs jaunas māšas, Auklandē, Jaunzēlandē
27. janvārī	Daugavieši/Sakta, Ritenītis, Sprīdītis	Uzvedumā Trīs jaunas māšas, Velingtonā, Jaunzēlandē
30. janvārī	Daugavieši/Sakta, Ritenītis, Sprīdītis	Uzvedumā Trīs jaunas māšas, Kraistčercā, Jaunzēlandē
26. februārī	Daugavieši/Sakta, Ritenītis, Sprīdītis	Uzvedumā Trīs jaunas māšas, Kambervelas pilsētas namā, Melburnā
27. februārī	Daugavieši/Sakta, Ritenītis, Sprīdītis	Melburnas ev. lut. draudzes dārza svētkos, Donveilā
27. februārī	Daugavieši/Sakta, Ritenītis, Sprīdītis	Ethnic 77 uzvedumā, Meijera mūzikas estrādē, Melburnā
6. martā	Sprigulītis	„Svētdiena parkā“, Commonwealth Gardens, Kanberā
19. martā	Jautrais pāris	DV Leģiona vakarā, Sidnejas latviešu namā
20. martā	Auseklītis, Mazais Auseklītis	Uzvedumā Saules bērni danci veda, Adelaides Latviešu namā
3. aprīlī	Auseklītis, Mazais Auseklītis	Uzvedumā Saules bērni danci veda, Kambervelas pilsētas namā, Melburnā

A. PRIEDĪTIS, GRĀMATNĪCA "RĪGA"

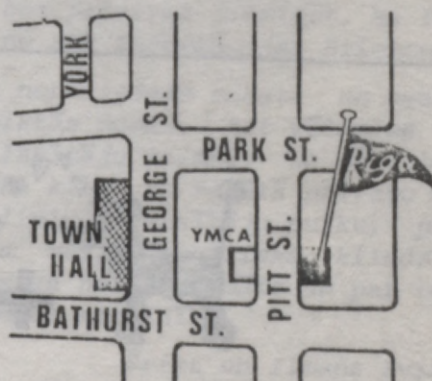
ROOM 35, 3RD FLOOR, LINCOLN HOUSE,
280 PITT STREET, SYDNEY. TEL. 61-9466.

(Pretim YMCA'i, starp Park un Bathurst
ielām, tuvāki pēdējai.)

Atvērta:

pirmd. - piektd. 10.30 - 5.30
sestdienās 9.30 - 12.00

■ GRĀMATAS ■ SKAŅU PLATES ■ DAIĻAMATNIECĪBA
■ ROTAS ■ GLEZNAS ■ SAIŅI UZ LATVIJU

Latviešiem zvejošana ir jau gadu simteņiem ilgi bijusi atzīta kā tautai piemērots laika kavēklis. Latviešu teikās, pasakās un tautas dziesmās bieži piemin zvejnieku vai zivju stāstus.

Meita gāja uz avotu,
Zaļa krūze rociņā.

Kā jau etnogrāfi un lietpratēji zin, zaļā krūzē ir vienmēr slēpies āķis (un dažreiz vēl tā sauktā „rokas līnija"). Dziesmā stāsta, ka meitene diezgan lielu zivi noķēra - ne jau kārtīgu līdaku vai foreli, bet tomēr pieņemamu Homo Latviensis.

Zivis jau uz plika āķa neuzķeras. Tur ir jāparāda kādu gardu kardinājumu. To jau latviešu meitenes zināja un toties laikam bija tik sekmīgas zvejnieces. Atkal tautas dziesma daudzina tautu meitas izdomu un originalitāti:

Strauta malā ganīdama
Strautā metu vainadziņu.

Diemžēl neizskaidro cik zivis ar šo pieeju noķēra, tamdēļ, no vēsturiskā perspektīva vērojot, nevaram izvērtēt šīs pieejas tiešos rezultātus.

Mēģinot šīs gadu simtu iecienītās parašas uzturēt un pavairot, vienā agrā (ļoti agrā - faktiski nepieklājīgi agrā) svētdienas rīta stundā trīs vītušas rozes un vēl vairāk vītuši ozoli devās uz Hawkesbury upi meklēt zivis. (Tiem, kam interesē matemātiskas problēmas varu paskaidrot, ka 83.33% potenciālās avejnieku bandītes bija Jautrā pāra daļībnieki.)

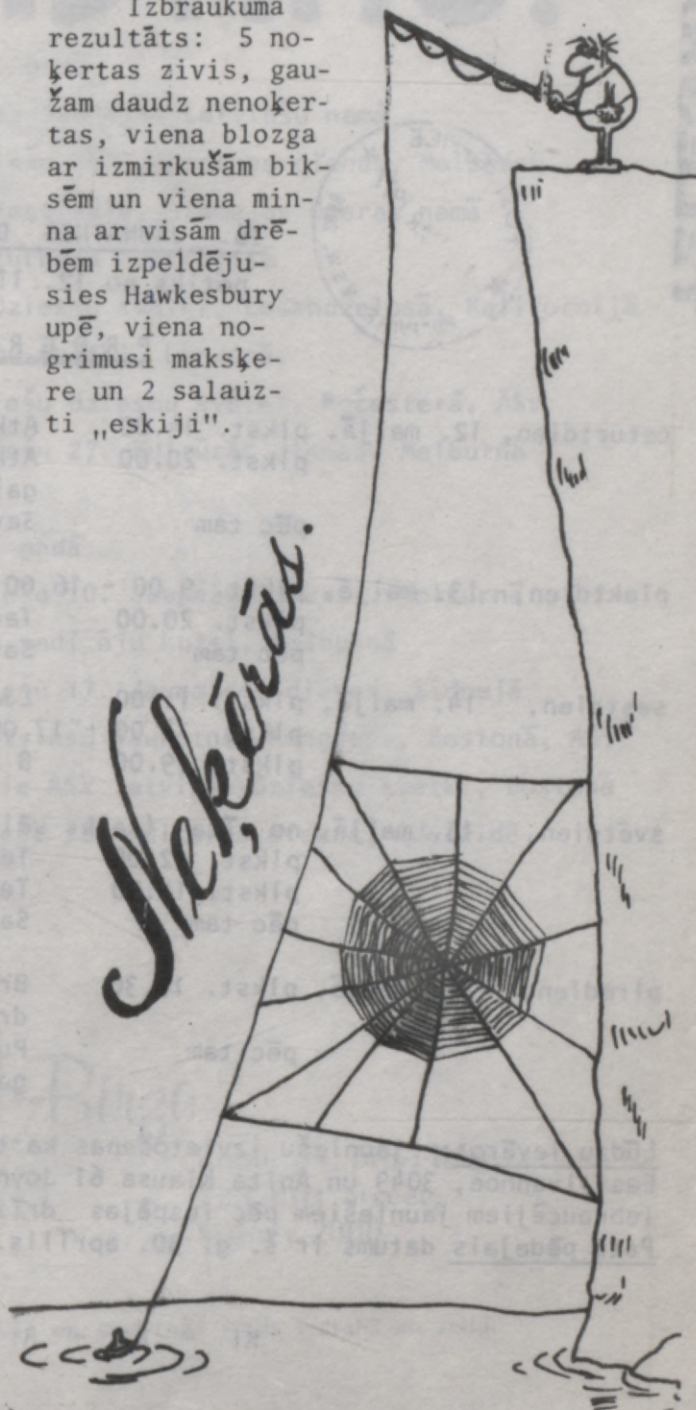
Zēni nolēma izmēģināt zivis ķert ar jaunu pieeju - izmantojot tukšas pudeles. Tās tad viņi arī ļoti ātri sagādāja.

Lielākās grūtības meitenēm sagādāja nepieciešamība ik pa reizei izkāpt kras-tā. Pētot arhīvos atrastos zvejnieku stāstus nevarējām izdibināt, kā senlatvieši šo problēmu risināja, tātad bija jaimprovizē.

Viens tā iemīlējās un apžēloja pirmo izvilkto zivi, ka laida tai ieslīdēt

atpakaļ ūdenī. Cita fidiņa (acimredzot acenes mājās atstājusi) lielā steigā atdzīvojās un ar histēriskiem kliedzieniem metās laivas otrā malā, kad viņai paziņoja, ka lielā zivs viņas āķa galā bija elektriskais zutis - viņa jau nebija nākusi zušot!

Izbraukuma rezultāts: 5 noķertas zivis, gaužām daudz nenokertatas, viena blozga ar izmirkušām biksēm un viena minna ar visām drēbēm izpeldējusies Hawkesbury upē, viena nogrimusi maksķere un 2 salauzti „eskiji".

RT 005= MSH 22= 33 =

MELBOURNE GPO, VIC 3000

TELEGRAM

NESPIEST NESPIEST PDCPRESS NOTUTU JD PROGRAMMU TAGAD

VALDITBOR

16. JAUNATNES DIENAS MELBURNĀ

notiks no 12. līdz 16. maijam.

PROGRAMMA

- ceturtdien, 12. maijā, plkst. 14.00 Atklāšanas sarīkojuma mēģinājums
plkst. 20.00 Atklāšanas sarīkojums: „Kad ausīs rīta gaisma”
pēc tam Saviesīgs vakars
- piektdien, 13. maijā, plkst. 9.00 - 16.00 Tautas deju mēģinājums
plkst. 20.00 Tautas deju uzvedums: „Gailītis un vistiņa”
pēc tam Saviesīgs vakars
- sestdien, 14. maijā, plkst. 11.00 LJAA kopsapulce
plkst. 14.00 - 17.00 Teātru mēģinājumi (2 pilsētām)
plkst. 19.00 B A L L E
- svētdien, 15. maijā, no rīta (laiks vēl nav noteikts) Sports
plkst. 12.00 Teātra mēģinājums (1 pilsētai)
plkst. 15.00 Teātri: „Grimmētais gailis”
pēc tam Saviesīgs vakars
- pirmdien, 16. maijā, plkst. 10.30 Brauciens pa pilsētu: „Tramvajs ir mans draugs” ar šampanieša un cāļa brokastīm. Pēc Pusdienas un atvadīšanas latviešu namā ar gailīgām sacīkstēm
pēc tam

Lūdzu ievērot: jauniešu izvietojanas kartotājas Antra Kūlniece 72 Burke Rd, North East Ivanhoe, 3049 un Anita Klausā 61 Joynt St, West Macleod, 3085 lūdz pieteikties iebraucējiem jauniešiem pēc iespējas drīz, lai nodrošinātu sev apmešanās vietas. Pats pēdējais datums ir š. g. 30. aprīlis.

KI - KI - RI - KI - KIIII

KALENDĀRS.

1977. gadā

23. aprīlī	Jautrā pāra balle, Sidnejas Latviešu namā
no 12. - 16. maijam	Austrālijas latviešu 16. Jaunatnes dienas, Melburnā
no 11. - 13. jūnijam	Shell Folkloras Festivāls, Sidnejas Operas namā
no 18. jūnija - 1. jūlijam	DZINTARA turneja Austrālijā
no 6. - 10. jūlijam	7. Rietumkrasta Dziesmu svētki, Losandželosā, Kalifornijā
no 26. - 31. jūlijam	4. Eiropas Dziesmu svētki, Londonā
no 7. - 10. oktobrim	2. Latviešu jauniešu dziesmu svētki, Ročesterā, ASV
no 26. - 31. decembrim	Austrālijas latviešu 27. Kultūras dienas, Melburnā

1978. gadā

janvari	Austrālijas latviešu 10. Jaunatnes kursi, Melburnā
janvari	ALTDK Tautas deju vadītāju kursi, Melburnā
maija	Austrālijas latviešu 17. Jaunatnes dienas, Sidnejā
no 24. - 29. jūnijam	4. Vispasaules latviešu jaunatnes kongress, Bostonā, ASV
no 30. jūnija - 4. jūlijam	6. Vispārējie ASV latviešu Dziesmu svētki, Bostonā
no 26. - 31. decembrim	Austrālijas latviešu 28. Kultūras dienas, Adelaidē

Abram and Birze

◀**Juvelieri**▶

Room 34, 5th Floor,
228 Pitt Street,
Sydney. 2000

Pieņemam pasūtījumus latviskās un modernās rotās sudrabā un zeltā.

